

III.

(Съ влизането си Султанъ Селимъ изгледва стаята. Доволенъ отъ наредбата, спира погледъ на жамията и дълго я гледа. — Майсторътъ е на една стъпка отъ него, следи съ внимание Султана. Султанъ Селимъ.

Безпоренъ даръ, умение и сръчностъ,
мой майсторе, си вложилъ — виждамъ.
Това за менъ е сигуренъ залогъ,
че моятъ блянъ ще бжде въплотенъ...
Дано до край дѣсницата ти вѣща
Аллахъ крепи и бди на тебъ всечасно!

Майсторъ Лалйо.

Дано, дано, Падишахъмъ могъщи!
Началото на всичко е въ Аллаха.
Безъ него ний сме слабички деца —
приличаме на лодка, средъ море,
кога вилнѣ буря, безъ кормило,
изгубили звездата пжтеводна...

Султанъ Селимъ.

Мждрецъ си ти! А твоя даръ голѣмъ
надминава на Изтокъ мисѣпта...
Но страхъ ме е, че може...

Майсторъ Лалйо... Страхувашъ се!

Султана. Че може би у тебе да заговори
на злия духъ магическиятъ гласъ —
и може би, че въ твоитѣ гърди
ще завилнѣй...

Майсторъ Лалйо. Падишахъмъ, що думашъ!

Султана. Това що ме смущава безъ да искамъ.
А трѣбва да го кажа: запомни
страхътъ ми ти — и тогазъ работи.

Майсторъ Лалйо.

Падишахъмъ, тозъ който твърдо вѣрва
въ Аллаха самъ — Аллаха го закриля.
Живѣя съ вѣра; предъ менъ грѣй звезда
на утрото за хубавъ божи день!
Какво е страхъ! Това не ме смущава.
Призоването е страхъ за всѣки майсторъ.